

[Fuglsang.]

viser evne og vilje til at forbinde sig med de bredest mulige lag af befolkningen, til at søge og udvikle gensidig forståelse med dem.

Ministeren omtalte begrebet rindalisme. Nu, da hr. Poulsgaard har overtaget fanen, må man vel retfærdigvis kalde den poulsgaardisme. Ja men netop det, spørgsmålet om forbindelse eller ikke forbindelse, eller rettere sagt manglende forbindelse, er jo noget af det, reaktionært forvirrede strømninger er i stand til at leve højt på.

Et spørgsmål om sådan manglende forbindelse vil jeg nævne et eksempel på. En af de glædelige foreteelser i vor tid er den voksende kunstinteresse, som er kommet til udtryk netop i fagbevægelsen, og jeg tænker ikke mindst på de indslag, vi har set i fagbevægelsens blade. På samme linje udviklede sagen sig, da byggefagene ville bygge sig et nyt hus. Man fik her en sum penge tilovers og traf den prisværdige beslutning at bruge dem til en billedlig udsmykning. Imidlertid slog pengene ikke til, og man søgte da som noget naturligt til kunstfondet. Man beskrev opgaven over for det, vedlagde fotokopier m. m., men det eneste, man opnåede, var et afslag. Opgaven var, hed det i afslaget, uden kunstnerisk værdi. Man ikke så meget som ulejligede sig til et besøg, heller ikke da byggefagene fornyede deres ansøgning. Når man hører om sådanne eksempler, vil alle andre end måske en sådan komité's medlemmer forstå, hvor svært det kan være for almindelige mennesker at fatte den tankegang, en sådan optræden er udtryk for, og hvor let spil man herigennem giver reaktionær demagogi. Det så meget desto mere, hvis der overhovedet kan være tvivl om, hvorvidt man ved udnævnelsen af personer til ansvarlige poster tager tilstrækkeligt hensyn til den rolle, kvalifikationer også bør spille. Dette sidste skal være mit beskedne bidrag med hensyn til kritikken af visse af ministerens skridt i den henseende.

Chr. Christensen (KrF):

Jeg vil gerne takke ministeren for den rede-gørelse, der ligger til grund for denne debat. Der er herigennem givet mulighed for en dybtgående debat om principperne for Statens Kunstfonds virke og for det rimelige i, at staten overhovedet yder økonomisk støtte til frembringelse af kunst.

Kristeligt folkeparti er principielt positivt indstillet over for kunsten som en vigtig fak-

tor i samfundslivet. Velfærd og trivsel i et samfund beror ikke alene på økonomi, men i langt højere grad på sindelag, på holdning og på medansvar. Kunsten kan være en vigtig faktor både med hensyn til holdningsdannelse og med hensyn til at gøre livet rigere at leve. Jeg tænker her både på den litterære og den musiske kunst, men ikke mindst på den bildende og skulpturelle kunst, som ved placering rundt omkring i vort land på skoler og institutioner, alderdomshjem og sygehuse daglig er med til at berige menneskelivet. Bygningskunst og kunsthåndværk følger sig ind i denne kæde af kunstudfoldelse, som jo udgør en del af vor kulturarv og, vil jeg gerne føje til, ikke mindst vor kristne kulturarv. At bevare denne og at give mulighed for øget kunstudfoldelse er en opgave, samfundet må prioritere højt.

Kristeligt folkeparti vil ganske særlig opmuntre den kunst, der fastholder menneskeværd og ansvar; samfundet må værne om den kunstneriske ytringsfrihed, men vi må tage afstand fra misbrug af denne ytringsfrihed. Her tænker jeg bl. a. på Solvoignens virksomhed, der jo har fået kunstnerisk anerkendelse og støtte, men hvis kunstudfoldelse efter min vurdering i nogle tilfælde strider mod dansk retsopfattelse og mod lov og orden.

Et spørgsmål til alvorlig overvejelse rejser sig også i forbindelse med offentlig støtte til kunsten, hvis denne stiller sig i ensidig politisk tjeneste. Jeg siger ikke, at denne kunst skal forbydes, men det bør måske overvejes, om kunststøtten i sådanne tilfælde bør være en politisk partiopgave fremfor en opgave for samfundet som helhed. Men principielt må staten efter vor opfattelse yde støtte i rimeligt omfang afpasset efter de økonomiske muligheder og afpasset i forhold til samfundets øvrige opgaver.

Men under hvilken form skal støtten så ydes? Kunststøtten bør i vid udstrækning ydes ved, at det offentlige stiller kunstnerne arbejdsopgaver. Det vil altså sige, at støtten i første række bør ydes til kunstværket fremfor til personen. Offentlige indkøb af kunst til op-hængning i institutioner og skoler og i hjem og finansiering af udsmykningsopgaver ved for offentligheden tilgængelige bygninger bør prioriteres meget højt.

Jeg er enig med Wechselmann-udvalget, når det siger, at det offentliges indsats i første række bør gå ud på at gøre mere brug af kunstnerne og at sikre dem en rimelig betaling, i